REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. P-263/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Blaženki Butigan Matić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice VESNE GREGORINA, Ul. Sutlanske Doline 98, 10293 Prosinec, OIB: 81118237826, zastupana po Matku Novincu, odvjetniku iz Zagreba protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732 iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćnici Ani Mariji Udiljak, odvjetnici u Zagrebu, radi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 09. rujna 2026. godine, u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice Matka Novinca, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Josipa Svibena, odvjetničkog vježbenika, dana 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e:

I. "Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržane u članku 13.3. Ugovora o kreditu br. 9010429971 od dana 11.03.2005.g. koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,90 % (slovima: jedan cijelih devedeset posto) od iznosa kredita.“

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužiteljici troškove ovog parničnog postupka od 1.011,55 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 29. listopada 2026. do isplate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23), koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi kako je je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 9010429971 od dana 11.03.2005.g. na iznos od 6.000,00 EUR. Navedeni kredit isplaćen je tužitelju dana 11.03.2005. godine. Ugovor o kreditu je sklopljen za osobne potrebe tužitelja, kao potrošača. Ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 6.000,00 EUR

obračunato prema srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika važećem na dan plaćanja. Prvi anuitet je ugovoren u iznosu od 96,17 EUR. Predmetni kredit tužitelj je isplatio u cijelosti. Tuženik je člankom 13.3. ugovora odredio tužitelju obvezu plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva- 1,90 % od iznosa kredita, koju je tuženik samoinicijativno odbio tužitelju od iznosa kredita i to prije isplate kredita. Tužitelj je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003- dalje u tekstu ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva dok je u čl. 270. ZOO propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nastavno, tužitelj ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/03, koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu –uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,90 % od iznosa odobrenog kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ponavlja da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Tužitelj ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade

kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke, a svei troškovi poslovanja banke obračunati u efektivnoj kamanoj stopi koju je tuženik odredio ugovorom. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Iako je odredba čl. 13.3. ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, ali nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se korisnik obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu, ali se ne navodi na što se točno ta naknada odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru. 15. 16. 17. 18. 19. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba članka 13.3. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 81. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (2003.godine) odnosno čl. 96. st. 1. i 2. novog Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava. Također tužitelj smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 13.3. ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 5. studenog 2020. godine na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donio zaključak, posl.br. Su IV – 308/2020, toč. 8., cit: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Tužitelj ponavlja da se o spornim ugovornim odredbama nije posebno pregovaralo te tužitelj nikako nije mogao utjecati na njihov sadržaj. Navedeno se ima analogno primijeniti i na ugovornu odredbu vezanu za naknadu za obradu kredita. pa slijedom navedenog traži da sud utvrdi ništetnom odredbu čl.13.2. o ulaznoj naknadi i obveže tuženika da naknadi tužiteljici parnični trošak sa zateznom kamarom od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi kako se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti budući da su isti neosnovani. II Tužbu treba odbaciti budući da je riječ o tužbi za utvrđenje, a tužitelj nema pravni interes za postavljanje takvog tužbenog zahtjeva. Sukladno odredbi članka 187. Zakona o parničnom postupka tužitelj može tužbom tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave ako za to ima pravni interes. Tužitelj predmetnim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnim predmetne odredbe ugovora o kreditu. Tek bi u slučaju da je doista i postavljen zahtjev za isplatu u trenutku podnošenja tužbe postojao pravni interes. Budući da zahtjev za isplatu nije postavljen, tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Također, za tužitelja nije postojala zapreka da istom tužbom potražuje i utvrđenje i isplatu, a iz kojeg kondemnatornog zahtjeva bi

proizlazio njegov pravni interes. Dakle budući da tužitelj postavlja samo deklaratorni tužbeni zahtjev, a iz tužbe i tužbenog zahtjeva ne proizlazi da bi postojao pravni interes tužitelja za postavljanjem takvog zahtjeva, tužbu treba odbaciti. Usprkos činjenici da tužbu zbog nedostatka pravnog interesa treba odbaciti, tuženik opreza radi ističe kako slijedi. Tuženik prigovara statusu tužitelja kao potrošača. Ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9010429971 izrijekom je bilo dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (nadalje u tekstu: „Pravilnik“) propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača. Odredbama članka 3. Pravilnika propisano je cit.: „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Nadalje, Zakon o potrošačkom kreditiranju (nadalje u tekstu: „ZPK“) uređuje pitanje naknada koje čine ukupne troškove kredita za potrošača, točnije dopušta ugovaranje naknada (izuzev naknade za obradu i/ili odobravanje-stupio na snagu nakon sklapanja ugovora o kreditu). I Direktiva 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku. Dakle, ugovaranje naknada za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo je dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti). Dodatno se ističe da Zakon o potrošačkom kreditiranju kao posljedicu kršenja odredbi o naplati predmetnih naknada odredbama članka 26. propisuje prekršajnu odgovornost vjerovnika, a ne ništetnost odredbi. Iz svega navedenog razvidno je da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, gore citiranim odredbama bilo izrijekom dopušteno ugovoriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a da je intencija zakonodavca, kako je to vidljivo iz trenutno važećeg zakonodavstva, da posljedica u slučaju kršenja odredbi (do čega u ovom slučaju nije niti došlo) nije ništetnost već prekršajna odgovornost vjerovnika, ovdje tuženika. Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju lex specialis u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi članka 52. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 13.3. predmetnog Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos, za određene protučinidbe. Službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju je jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Nadalje, i jednostavnim čitanjem predmetne ugovorne odredbe može shvatiti koje protučinidbe se plaćaju (jasno iz samog naziva) te koji je njihov ekonomski doseg – iznos je točno naznačen. Uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika tužitelju tijekom pregovora ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, iako je isto razvidno već i iz samog naziva naknade, nejasno je kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koji troškovi se plaćanjem ulazne naknade podmiruju. Iz svega navedenog proizlazi da je predmetna odredba jasna, uočljiva i razumljiva i da je omogućavala tužitelju da precizno odredi njene

ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je odredba transparentna pa nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena. Također i brojne pravomoćne presude sudova u Republici Hrvatskoj u pravno i činjenično istovjetnim postupcima utvrđuju da su „odredbe Ugovora kojima je tužiteljica tuženici dužna platiti naknadu u određenom postotku od iznosa kredita su vrlo razumljive i jasne, te ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti, jer je bilo jasno i precizno navedeno, to nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu Direktive i ZZP-a.“ Tuženik u prilogu dostavlja pobrojane sudske odluke na okolnost da su u pravno i činjenično istovjetnim postupcima sudovi utvrdili da su predmetne odredbe jasne, lako razumljive i uočljive I iz Presude Suda EU C-621/17 proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Dakle, sukladno citiranoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. VI Nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 13.3. predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Sukladno odredbama mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača: „(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.“ VIa) Prvenstveno se ističe da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha predmetne naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. VIb) Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora). Navedeno potvrđuje i Sud EU u Presudi od 14.03.2013., Aziz, C-415/11 kojom je pojašnjeno da pojam „znatnija neravnoteža” na štetu potrošača, u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13, treba ocijeniti na temelju analize nacionalnih pravila primjenjivih u slučaju nepostojanja sporazuma između stranaka kako bi se moglo ocijeniti stavlja li ugovor, i ako je tako, u kojoj mjeri, potrošača u nepovoljniji pravni položaj u odnosu na onaj predviđen nacionalnim pravom koje je na snazi. Također, Sud EU i u Presudi od 16.01.2014., Constructora Principado, C-226/12 pojašnjava da da je na sudu koji je uputio zahtjev da, kako bi ocijenio postoji li eventualna znatnija neravnoteža, vodi računa o prirodi robe ili usluge na koju se dotični ugovor odnosi, oslanjajući se na sve popratne okolnosti vezane za njegovo sklapanje kao i na sve druge odredbe tog ugovora (izreka). U ovom konkretnom slučaju nacionalnim zakonodavstvom izrijekom je bilo predviđeno, dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, tužitelj je znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno mu je od strane službenika tuženika, jasno je iz samog naziva naknade, pojašnjeno i u općim uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio), naknada je određena fiksno i nepromjenjivo. Slijedom navedenog, u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu

neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama. Ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz godina. Tužitelj je zasigurno prilikom ugovaranja kredita razmotrio i opće uvjete drugih kreditnih institucija te je odlučio sklopiti ugovor o kreditu upravo s tuženikom. Uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 1,90% od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora. VIII Slijedom svega navedenog tuženik predlaže da sud odbaci tužbu i da naloži tužitelju da tuženiku naknadi trošak za sastav ovog podneska u iznosu od 200,00 EUR uvećano za pripadajući PDV, a podredno da po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o nenamjenskom kreditu (list 7-10 spisa), plan otplate (list 11-12 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 13-18 spisa), pregled uplata po kreditu na dan 22.11.2025. (list 19-20 spisa), izvod iz sudske prakse (list 23-81, 87-127, 131-148 spisa), saslušanjem tužitelja (list 150 spisa).

4. Cijeneći rezultate dokaznog postupka kako cjelokupnog, tako i svakog dokaza pojedinačno, a na osnovi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 84/08, 96/08., 123/08. i 57/11. - u daljnjem tekstu ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovanim.

5. Među strankama je nesporno da su iste zaključile Ugovor o nenamjenskom kreditu od 11.03.2005. temeljem kojeg je tuženik odobrio tužiteljici kao korisniku kredita iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti od 6.000,00 EUR po srednjem tečaju tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita sa promjenjivom kamatom od 8,88 %.

6. Stranke ugovaraju rok otplate kredita 84 mjeseca. Tužiteljica se obavezala isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom.

7. Ugovorne strane su člankom 13.3 ugovorile kako se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,90 % od iznosa kredita.

8. Sporno je jesu li naprijed navedena odredba, Ugovora o kreditu, u dijelu kojima su ugovorena ulazna naknada, ništetna. Sporno je li ovaj sud vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., koja je donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača te je li nastupila zastara potraživanja.

9. U svom logičnom i životnom iskazu kojeg sud u cijelosti prihvaća tužiteljica navodi kako je predmetni ugovor zaključila u poslovnici tuženika u Zaprešiću, a temeljem kojeg joj je odobren kredit u iznosu od 6.000,00 CHF za kupnju namještaja. U cijelosti je otplatila predmetni kredit. Pročitala je ugovor prije potpisivanja, te je shvatila odredbu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno odlukama banke, kao i odredbu o ulaznoj naknadi. Nije mogla pregovarati o pojedinoj odredbi ugovora, kao ni o odredbi o ulaznoj naknadi. Nitko joj nije tumačio pojedine odredbe ugovora kao niti javni bilježnik. To je bio unaprijed pripremljeni ugovor u koji su bili uneseni njezini osobni podaci, iznos kredita, kamatna stopa, rok otplate. Nisam bila upoznata sa odlukama i tarifama banke, o načinu određivanju i visini te naknade. Meni je naknada naplaćena od iznosa kredita n ne znam u kojem iznosu. Nije bila vlasnik obrta niti tvrtke. Nije joj objašnjeno koji su troškovi pokriveni naknadnom. Kredit je iskorišten za kupnju namještaja. Nije javnog bilježnika pitala za pojašnjenje ugovora. Nije od banke odmah tražila povrat naknade, jer nije znala da to može. Čula je za aferu franak iz medija.

10. Prije svega valja reći da je tužiteljica dokazala svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZZP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Isto tako rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 18/2018 od 25. svibnja 2020. se također navodi: "Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru, ali to nije od važnosti u ovoj pravnoj stvari jer tuženik niti ne ističe takav prigovor." Tužitelj osnovano upućuje i na presudu Suda Europske Unije, C-774/19 od 22. listopada 2020. u kojoj se odlučivalo o svojstvu tužitelja kao potrošača. U predmetnom postupku Vrhovni sud Republike Slovenije zatražio je prije konačne odluke odgovor na pitanje radi li se o potrošaču od Suda EU, i Sud EU je nakon razmatranja konkretnog slučaja zaključio da se radi o potrošaču, unatoč njegovim specifičnim znanjima i stručnosti.

11. Naime, zaključak predmetne presude je činjenica kako svojstvo potrošača proizlazi iz svrhe ugovora, a ne iz zvanja i specifičnih i stručnih znanja kojima raspolaže tužitelj fizička osoba. Sud EU presudom C-774/19 utvrdio sljedeće, po pojedinim paragrafima: paragraf 29. - Pojam potrošača tumači se u skladu s položajem fizičke osobe u ugovoru, u skladu s prirodom i svrhom ugovora, a ne u vezi sa subjektivnim položajem te osobe, pa onda svojstvo potrošača prije svega proizlazi iz vrste ugovorne transakcije. Paragraf 38. - Pojam potrošač definira se kao suprotnost pojmu gospodarski subjekt, objektivne je prirode i ne ovisi o stvarnom znanju i osobnoj informiranosti fizičke osobe. Paragrafi 39. i 40. - Prema sudskoj praksi Suda EU svojstvo potrošača ispituje se isključivo s obzirom na položaj u ugovoru, pa stoga znanje iz područja kojem pripada sklopljeni ugovor pojedinca ne lišava svojstva potrošača. Svojstvo potrošača, ima svaka fizička osoba u svakome ugovoru koji je s trgovcem sklopljen izvan njezine profesionalne djelatnosti ili poslovne aktivnosti! Kako tuženik na tu okolnost nije predložio izvođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega Ugovora o kreditu, tako sud navedeni prigovor ocjenjuje neosnovanim.

12. Sama činjenica da je tužiteljica potrošač proizlazi iz provedenih dokaza, prije svega logičnog i životnog iskaza tužiteljice u kojem navodi da je kredit podigla u svrhu kupnje namještaja, a iz samog ugovora je razvidno da je tužiteljici isplaćen kredit dok iz ostale priležeće dokumentacija proizlazi da je kredit otplaćivala upravo tužiteljica.

13. Nadalje iskazom tužiteljice sud je sa sigurnošću utvrdio da je predmetni Ugovor o kreditu bio sa svim svojim odredbama unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da se u trenutku sklapanja Ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao ni o kakvoj naknadi za troškove obrade kredita, niti joj je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

14. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao lex specialis. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe

na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

15. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbe čl. 13.2 temeljem kojeg korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dvaposto) od iznosa kredita. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine tih naknada. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati, niti o ulaznoj naknadi.

16. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljicom o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni Ugovor ili bilo koju njegovu odredbu imala mogućnost zatražiti zaposlenike tuženike za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su tužiteljici sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bila u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

17. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba Čl. 13. 3. temeljem kojeg se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,90% bile teško razumljiva jer u trenutku sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila upoznata sa parametrima koje utječu na visinu tih naknada, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju naknade, a da o tome sa tužiteljicom nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

18. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene međugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, Ugovor je ništetan.

19. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a.

20. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročenog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu

tužiteljice kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

21. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

22. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl. 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužiteljica ovdje nije imala stvarne mogućnosti s obzirom da joj nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužiteljici u konkretnom slučaju naplatio naknadu.

23. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 13.3 ima smatrati nepoštenom, te slijedom toga i ništetnom, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

25. U odnosu na prigovor zastare, valja istaći da je isti u cijelosti neosnovan, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 13.3 Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude, pa je prigovor zastare u cijelosti neosnovan.

24. Budući da je u sporu tužiteljica uspjela u cijelosti to je tuženik u smislu čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a u obvezi naknaditi tužiteljici cjelokupni parnični trošak i to: za sastav tužbe 200,00 EUR, za sastav podneska od 11.05.2026. 200,00 EUR, za pristup na ročište 09.09.2026. 200,00 EUR, za pristup na ročište za objavu presude 100,00 EUR, ukupno 700,00 EUR uvećano za 25% PDV-a od175,00 EUR, a na osnovi Tbr. 7., Tbr. 8., Tbr. 9. i Tbr.42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15), te trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 EUR i presudu u iznosu od 110,00 EUR, a sukladno Zakona o sudskim pristojbama. (NN br. 74/95, 57/96, 137/02 , 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13,110/15 i 118/18, u daljnjem tekstu: ZSP).

25. Visinu troškova zastupanja sud je dosudio imajući u vidu vrijednost predmeta spora i vrijednosti boda Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika naznačenoj u tužbi u visini od 1.330,00 EUR.

26. U odnosu na prigovor naznačenom VPS-u u potpunosti je neosnovan jer je predmet tužbenog zahtjeva utvrđenje ništetnosti, slijedom čega se primjenjuje odredba čl.19. Zakona o sudskim pristojbama kao lex specialis u odnosu na ZPP, a koja propisuje da VPS u slučaju utvrđenja ne može biti manji od 1.327,22 EUR.

27. Tako i recentna sudska praksa: “ Ovo stoga što je, i po stavu ovog suda, prvostupanjski sud, određujući vrijednost predmeta spora pri odlučivanju o troškovima žalitelja, pogrešno primijenio odredbe Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/2018, 51/2023 – dalje: ZSP), koji je lex specialis u odnosu na Zakon o parničnom postupku, i to odredbu čl. 19. ZSP-a, kojom je propisano da u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. (Županijski sud u Osijeku, posl.br. Gž-1500/2025 od 12.8.2025.)

28. Osim toga, iznos naknade koji je naplaćen tužitelju u ovom slučaju ne može biti referentan jer isplata iznosa uopće nije predmet zahtjeva, a i da jest, tada se vrijednosti zahtjeva (uključujući VPS utvrđenja) međusobno zbrajaju, a ne isključuju, sukladno odredbi čl. 37. st.1. ZPP-a.

29. Tako i još jedna recentna sudska odluka i praksa: “S obzirom na istaknuta dva tužbena zahtjeva (deklaratorni i kondemnatorni) u primjenu dolazi odredba čl. 37.st.1. ZPP-a prema kojoj se vrijednost predmeta spora određuje zbrajanjem vrijednosti postavljenih zahtjeva. Stoga je prvostupanjski sud, suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno primijenio materijalno pravo kada je troškove postupka odmjerio prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.400,00 eura, s obzirom da taj iznos predstavlja zbroj vrijednosti predmeta spora deklaratornog i kondemnatornog tužbenog zahtjeva, pri čemu je vrijednost deklaratornog tužbenog zahtjeva pravilno označena u skladu sa čl. 40. st. 2. ZPP-a, a kondemnatornog zahtjeva u skladu sa čl. 35.st.1. ZPP-a.

30. Pored toga, upravo deklaratorni zahtjev predstavlja prethodno pitanje za odlučivanje o pravnoj osnovanosti kondemnatornog zahtjeva zbog čega su se upravo u vezi deklaratornog zahtjeva izvodili dokazi, dok je visina zahtjeva bila nesporna, slijedom čega su troškovi postupka pretežno nastali upravo u vezi deklaratornog zahtjeva, što potkrjepljuje pravno shvaćanje da je zbroj vrijednosti predmeta spora oba zahtjeva mjerodavan za odmjeravanje troškova postupka, a ne isključivo vrijednost predmeta spora kondemnatornog zahtjeva kako to smatra tuženik.” (Županijski sud u Rijeci, Gž-1514/2025 od 21.11.2025.)

31. Slijedom navedenog tužiteljici je trošak parničnog postupka dosuđen u ukupnom iznosu od 1.011,55 EUR, dok je tuženik zbog svega navedenog odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška, pa je stoga u pogledu parničnog troška stranaka sukladno čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom II i III.

34. O zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice odlučeno je na osnovi odredbe čl. 27. st. 3. Ovršnog zakona (NN br. 57/96., 29/99., 194/05. i 88/05.) i čl. 29. st. 2. Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 114/22) i Uredbi o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/22), a počev od donošenja ove presude, tj. dana 29. listopada 2026. do isplate.

U Zagrebu, 29. listopada 2026.

Sudac:
Blaženka Butigan Matić

BLAŽENKA BUTIGAN MATIĆ

Elektronički potpisano: 29.10.2026T14:32:04 (UTC:2026-10-29T13:32:04Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 370d0ed6-d387-414d-b593-f849b520797e

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi za presudu-110,09 EUR
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-64a6c**

Kontrolni broj: **0eda0-7856f-ccc97**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.